

ເທັນະພາບຕໍ່ປະຊາທິປະໄຕ
ເຮືອງ ກາຣຄວບຄຸມກາຣເລີຍງຫຼືອປລ່ອຍສັຕ່ວ

ພ.ສ. ๒๕๖๓

ເທັນະພາບຕໍ່ປະຊາທິປະໄຕ
ອ້າເກອປະຈຳຕາມ ຈົບທວດປະຈິບປະນຸມ

หลักการและเหตุผล
ประกอบเทศบัญญัติเทศบาลตำบลประจำปี
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ.

หลักการ

เพื่อเป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ เพื่อป้องกัน และแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับเหตุเดื่อดร้อนจากการเลี้ยงสัตว์และปล่อยสัตว์ จึงได้จัดทำเทศบัญญัติ
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ขึ้น

เหตุผล

เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสม กับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่น เพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ อันตรายที่เกิดจากการถูกสัตว์ทำร้าย เหตุร้ายค่ายต่างๆ เช่น กลืน เสียรบกวน น้ำเสียจากคอกหรือที่เลี้ยงสัตว์รวมถึงตัวสัตว์ เพื่อรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบ เรียบร้อยของบ้านเมือง และเพื่อกำหนดเขตควบคุมการเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์ ประเภทของสัตว์ กรรมวิธีการ เลี้ยงการป้องกันเหตุร้าย และการปล่อยสัตว์ไว้ที่หรือทางสาธารณสุข ให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการ สาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ และแก้ไขเพิ่มเติม ให้กระทำได้โดยการตราเป็นเทศบัญญัติ คณะผู้บริหารเทศบาล ตำบลประจำปี จึงขอเสนอร่างเทศบัญญัติ เรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒ ต่อสภา เทศบาลตำบลประจำปี และนำเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดปราจีนบุรีเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ ให้ใช้ บังคับเป็นเทศบัญญัติเทศบาลตำบลประจำปี

**เทศบัญญัติเทศบาลตำบลประจำตาม
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ.**

โดยที่เป็นการสมควรตราเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ อาศัยความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.๒๕๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยได้รับความเห็นชอบจากสภาเทศบาลตำบลประจำตาม และผู้ว่าราชการจังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดเทศบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลตำบลประจำตาม เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ.”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาลตำบลประจำตาม ตั้งแต่ได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยแพร่สำนักงานเทศบาลตำบลประจำตาม และเจ้าวัน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก เทศบัญญัติเทศบาลตำบลประจำตาม เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๔๓ และบรรดาเทศบัญญัติ กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้ว ซึ่งขัด หรือแย้งกับเทศบัญญัตินี้ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรีตำบลประจำตาม รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศหรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

**หมวด ๑
บททั่วไป**

ข้อ ๕ ในเทศบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การมีสัตว์ไว้ในครอบครองและดูแลเอาใจใส่บำรุงรักษาตลอดจนให้อาหารเป็นอาชิณ และให้หมายความรวมถึงการเลี้ยงในลักษณะเพื่อการอื่นใด

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การสละการครอบครองสัตว์ หรือปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์โดยปราศจากการควบคุม

“เจ้าของสัตว์” หมายความรวมถึง ผู้ครอบครองสัตว์ด้วย และรวมถึงผู้ให้อาหารสัตว์เป็นอาชิณด้วย

“สัตว์มีพิษ” หมายถึง สัตว์มีพิษร้ายแรงทุกชนิด ที่ทำอันตรายแก่คนและสัตว์ให้ถึงตายได้

“สัตว์ดุร้าย” หมายถึง สัตว์ที่ทุกชนิดมีลักษณะดุร้ายโดยธรรมชาติตามที่ได้รับการฝึกฝนแล้ว

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่มีการควบคุมของเจ้าของสัตว์

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีตำบลประจำตาม

หมวด ๒
การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์

ข้อ ๖ เทศบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่
การปล่อยสัตว์เพื่อการกุศลตามประเพณีเป็นครั้งคราว

**ข้อ ๗ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน
ในท้องถิ่น หรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ เทศบาลตำบลประจำตาม จึงกำหนดสัตว์
ที่ต้องควบคุมดังนี้**

- (๑) ช้าง
- (๒) ม้า
- (๓) โค
- (๔) กระ比อ
- (๕) สุกร
- (๖) แพะ
- (๗) แกะ
- (๘) ห่าน
- (๙) เป็ด
- (๑๐) ไก่
- (๑๑) งูพิษ และงูที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่คนและสัตว์เลี้ยง
- (๑๒) ราชເเข္ມ
- (๑๓) นก
- (๑๔) ผึ้ง
- (๑๕) กระต่าย
- (๑๖) กบ
- (๑๗) หนูทุกชนิด
- (๑๘) สัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายอื่น ๆ
- (๑๙) สัตว์มีพิษและสัตว์ดูร้ายต่างๆ

**ข้อ ๘ กำหนด ให้พื้นที่ในเขตอำนาจของเทศบาลตำบลประจำตาม เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือ^๑
ปล่อยสัตว์ดังนี้**

- ๘.๑ ให้พื้นที่เขตเทศบาลตำบลประจำตาม ห้ามเลี้ยงสัตว์เหล่านี้โดยเด็ดขาด ได้แก่
- ๘.๑.๑) งูพิษ และงูที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่คนและสัตว์เลี้ยง
 - ๘.๑.๒) สัตว์มีพิษและสัตว์ดูร้ายต่าง ๆ
 - ๘.๑.๓) สัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายอื่น ๆ

๘.๒ ให้พื้นที่ดังต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือป้องกันสัตว์ประเภท จระเข้ ผึ้ง ช้าง ม้า โค กระปือ สุกร แพะ แกะ ห่าน เป็ด ไก่ นก โดยเด็ดขาด ได้แก่

๘.๒.๑) บริเวณสถานที่ราชการทุกแห่ง

๘.๒.๒) ในที่หรือทางสาธารณะอื่นใดในเขตเทศบาลตำบลประจำตาม รวมถึงตลาด

๘.๓ ให้พื้นที่ดังต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือป้องกันจำนวนที่กำหนดดังนี้

๘.๓.๑) ริมถนนของเทศบาลตำบลประจำตามทั้งสองฝั่ง

(๑) ห้ามเลี้ยงหรือป้องกันสัตว์ประเภท ช้าง ม้า โค กระปือ สุกร แพะ แกะ เกินจำนวน ๕ ตัว

(๒) ห้ามเลี้ยงหรือป้องกันสัตว์ประเภท ห่าน เป็ด ไก่ นก เกินจำนวน ๕ ตัว

๘.๔ ให้พื้นที่นอกเหนือจากที่กำหนด ตามข้อ ๘.๑ ข้อ ๘.๒ และ ข้อ ๘.๓ เป็นเขตที่การเลี้ยงหรือป้องกันสัตว์ต้องอยู่ภายใต้มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่งดังนี้ โดยผู้เลี้ยงต้องปฏิบัติภายใต้ มาตรการ ดังนี้

๘.๔.๑ สถานที่ดัง

- (๑) ต้องตั้งอยู่ในสถานที่ที่ไม่ก่อเหตุร้ายให้ผู้อื่นเสียหาย หรือก่อเหตุร้ายให้ผู้อื่นเสียหายได้
- (๒) ต้องมีบริเวณเลี้ยงสัตว์ ซึ่งกันเป็นสัดส่วน และให้อยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะ ทางน้ำสาธารณะ หรือที่ดินต่างเจ้าของ และมีที่ว่างอัน ปราศจากหลังคา หรือสิ่งใดปิดคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยงสัตว์นั้นไม่น้อย กว่า ๒ เมตร ทุกด้าน เว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้เลี้ยง สัตว์ประเภทเดียวกัน

๘.๔.๒ อาคารและส่วนประกอบ

- (๑) อาคาร ต้องเป็นอาคารเอกเทศและมั่นคงแข็งแรง มีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยง สัตว์ประเภทนั้น ๆ ไม่มีการพักอาศัย หรือประกอบกิจการอื่นใด
- (๒) พื้น ต้องเป็นพื้นแน่น ไม่เชือดและ เว้นแต่การเลี้ยงสุกร พื้นจะต้องเป็นคอนกรีต และมีความลาดเอียงพอสมควร เพื่อให้น้ำและสิ่งปฏิกูลไหลลงทางระบายน้ำได้ โดยสะดวก
- (๓) หลังคา ต้องมีความสูงจากพื้นมากสมควร และมีช่องทางให้แสงสว่าง หรือแสงแดด ส่องภายในอาคารอย่างทั่วถึง
- (๔) คอก ต้องมีการกันคอกเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับจำนวนสัตว์ ไม่ให้สัตว์ อุย្ញกันอย่างแօดด
- (๕) การระบายน้ำ ต้องจัดให้มีการระบายน้ำ ถ่ายเท ให้เพียงพอ

๘.๔.๓ การสุขาภิบาลทั่วไป

(๑) การระบายน้ำ

๑.๑ วางระบายน้ำท้องจัดให้มีระบายน้ำโดยรอบตัวอาคาร ให้มีความลาดเอียงเพียงพอให้น้ำไหลได้สะดวก

๑.๒ น้ำทิ้ง ต้องมีการบำบัดก่อนระบายน้ำสู่ทางระบายน้ำแหล่งน้ำ สาธารณะหรือในที่ออกชน

๒) การกำจัดมูลสัตว์

๒.๑ ต้องเก็บความมูลสัตว์เป็นประจำทุกวัน

๒.๒ ต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะ ไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็นอันเป็นเหตุรำคาญ และต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

๓) การป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ

๓.๑ ถ้ามีการสูมไฟໄล์แมลงให้สัตว์ ต้องไม่ให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ แก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

๓.๒ ต้องป้องกันเสียงร้องของสัตว์ ไม่ให้เป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัย ใกล้เคียง

๓.๓ ต้องควบคุมดูแลไม่ให้สัตว์ออกไปทำความเสียหาย แก่ทรัพย์สิน หรือ ทำความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

๔) การรักษาความสะอาด ต้องรักษาความสะอาดที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ

๕) การกำจัดจากสัตว์ ให้เข้ารีส เผา หรือฝัง เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและสัตว์นำโรค และการก่อเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น

๔.๔.๔ การปฏิบัติการอื่น ๆ ต้องปฏิบัติตามเทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อกฎหมาย ฉบับปัจจุบันที่ประกาศใช้ ในส่วนที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๙ นอกจากการเลี้ยงสัตว์ตามปกติวิสัยแล้ว เจ้าของสัตว์จะต้องปฏิบัติตามดังต่อไปนี้

๑) จัดให้มีสถานที่เลี้ยงสัตว์ที่มั่นคง แข็งแรง ตามความเหมาะสมแก่ประเภทและชนิดของสัตว์ และมีขนาดเพียงพอแก่การดำรงชีวิตของสัตว์ จัดให้มีแสงสว่างและการระบายอากาศที่เพียงพอต้องจัดให้มีการระบายน้ำและสิ่งโสโครกที่ถูกสุขลักษณะ

๒) รักษาสถานที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ

๓) กำจัดจากสัตว์ที่ตายหรือเป็นโรคและมูลสัตว์ให้ถูกสุขลักษณะ

๔) เจ้าของสัตว์หรือผู้ครอบครองสัตว์ต้องจัดให้มีการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรคในสัตว์ เพื่อป้องกันโรคติดต่อจากสัตว์มาสู่โดยสัตวแพทย์

๕) กำจัดจากสัตว์และมูลสัตว์ให้ถูกสุขลักษณะ

๖) เจ้าของสัตว์จะต้องนำสัตว์ไปทำการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรคตามกำหนดที่ทางราชการประกาศการเกิดโรคระบาดในสัตว์

๗) เจ้าของสัตว์หรือผู้ครอบครองจะต้องเลี้ยงสัตว์ภายในสถานที่ของตน

ข้อ ๑๐ เจ้าของสัตว์จะต้องควบคุมดูแลสัตว์ของตนให้ก่ออันตราย หรือเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น

ข้อ ๑๑ ในกรณีที่มีเหตุการณ์สั่นสะเทือนน้ำหนึ่งน้ำแรงเป็นโรคอันอาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพของบุคคล ทั่วไป ให้เจ้าของสัตว์หรือผู้ครอบครองสัตว์ทำการแยก กัก ขัง ไว้ต่างหาก และแจ้งให้เจ้าหน้าที่ห้องถีนทราบ และต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของสัตวแพทย์หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย

ข้อ ๑๒ ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ห้องถีน พบร่องรอยที่หรือทางสาธารณสุข อันเป็นการฝ่าฝืนข้อ ๔ โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้เจ้าหน้าที่ห้องถีนมีอำนาจจัดสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดแล้ว ยังไม่มีผู้ได้มาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของ เพื่อรับสัตว์คืนให้สัตว์นั้นตกเป็นของเทศบาลตำบลประจำตัว แต่ถ้าการกักสัตว์ไว้จากอันที่เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าหน้าที่ห้องถีนจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณีก่อนถึง

กำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายทอดตลาดและค่าเสียดูสัตว์แล้วให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีที่มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่งและเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่เทศบาลประจำจังหวัด ตามจำนวนที่ได้จ่ายจริงด้วย

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงานห้องถังน้ำเป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชนให้เจ้าพนักงานห้องถังมีอำนาจทำการตามที่เห็นสมควรได้

หมวด ๓
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๑๔ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ มี.ค. ๒๕๖๓ ๖๖๓

ลงชื่อ.....
(..... นายสุวิทย์ ใจศิริกุล ..)

นายกเทศมนตรีตำบลประจำจังหวัด

เห็นชอบ

(ลงชื่อ)

(นายพิบูลย์ หัสดิจิโกศล)

ผู้อำนวยการจังหวัดปราจีนบุรี